

کنوانسیون حق سازمان دادن و مذاکره دسته جمعی

مصوب اجلاس ۳۲ کنفرانس عمومی سازمان بین المللی کاردر اول ژوئیه ۱۹۴۹

تاریخ اجرا : از ۱۸ ژوئیه ۱۹۵۱، براساس ماده ۸

کنفرانس عمومی سازمان بین المللی کار،

در اجلاسی که به وسیله هیات مدیره اداره بین المللی کارتشکیل شد ودر اجلاس ۳۲ آن در ۸ ژوئیه ۱۹۴۹، و با تصمیم در باره تصویب بعضی از پیشنهاد های مربوط به اجرای اصول حق سازمان دادن و مذاکره دسته جمعی، که چهارمین مورد در دستور کار این اجلاس است ، و

با اخذ تصمیم در باره این که این پیشنهاد ها باید به شکل کنوانسیون بین المللی در آید ،

کنوانسیون زیر را ، که می توان به عنوان " کنوانسیون حق سازمان دادن و مذاکره دسته جمعی ۱۹۴۹" به آن اشاره کرد ، در اولین روز ژوئیه سال ۱۹۴۹ تصویب می کند:

ماده ۱

۱- کارگران باید از حمایت کافی در برابر اقدامات تبعیض آمیز ضد اتحادیه ای از حیث اشتغال خود بر خور دار باشند.

۲- چنین حمایتی باید به ویژه برای جلوگیری از اقدامات زیر اعمال شود:

(الف) مشروط کردن اشتغال کارگر به این که وی نباید به اتحادیه ای ملحق شود یا این که باید عضویت در اتحادیه صنفی و کارگری را رها کند .

(ب) اخراج یا زبان رساندن به کارگری به دلیل عضویت در اتحادیه یا به علت مشارکت در فعالیت های اتحادیه در خارج از ساعات کار ، یا با رضایت کارفرما در ساعات کار.

ماده ۲

۱- سازمان های کارگران و کارفرمایان باید از حمایت کافی در برابر هر اقدام مداخله جویانه یکدیگر یا عوامل یا اعضای یکدیگر درتشکیلات، عملکرد یا مدیریت آنها بر خوردار باشند.

۲- اقداماتی که به منظور حمایت از ایجاد و قرار دادن سازمان های کارگران تحت تسلط کارفرمایان یا سازمان های کار فرمایان ، یا حمایت از سازمان های کارگری از طریق ابزار های مالی یا وسائل دیگر ، با هدف قرار دادن چنین سازمان هایی تحت کنترل کارفرمایان یا سازمان های کارفرمایان انجام می شوند، بر اساس این ماده به ویژه اقدامات مداخله جویانه به شمار می آیند.

ماده ۳

تشکیلاتی مناسب با شرایط ملی ، هر جا لازم باشد، باید به منظور تضمین احترام برای حق سازمان یافتن به گونه ای که در ماده های قبلی تعریف شده، ایجاد شود.

ماده ۴

برای تضمین و حمایت از اشتغال کامل و بهره برداری از تشکیلات و امکانات برای مذاکره داوطلبانه بین کارفرمایان یا سازمان های کارفرمایان وسازمان های کارگران ، با نظری به تنظیم مقتضیات و شرایط اشتغال به وسیله موافقت نامه های دسته جمعی، باید هرگاه لازم باشد اقدامات متناسب با شرایط ملی انجام شود.

ماده ۵

۱- میزان و دامنه شمول ضمانت هایی که در این کنوانسیون پیش بینی شده نسبت به نیرو های مسلح و پلیس را قوانین یا مقررات ملی مشخص خواهد کرد.

۲- مطابق با اصل تعیین شده در پاراگراف ۸ ماده ۱۹ اساسنامه سازمان بین المللی کار، تصویب این کنوانسیون به وسیله هر کشور عضو نباید بر هیچ قانون، حکم، رای، عرف یا موافقت نامه موجود که بر اساس آنها اعضای نیروهای مسلح یا پلیس از حقی برخوردارند که به وسیله این کنوانسیون تضمین شده، اثر بگذارد.

ماده ۶

این کنوانسیون به موقعیت کارکنان دولت که در اداره کشورشان دست دارند مربوط نمی شود و همچنین نباید به هیچ وجه به عنوان وسیله ای برای تاثیر گذاشتن و زیان رساندن به حقوق یا موقعیت آنان تعبیر شود.

ماده ۷

تصویب رسمی این کنوانسیون برای ثبت باید به صورت کتبی به مدیر کل اداره بین المللی کار اطلاع داده شود.

ماده ۸

این کنوانسیون فقط برای آن اعضای سازمان بین المللی کار الزامی است که تصویب آن را نزد مدیر کل اداره بین المللی کار به ثبت رسانده باشند.

این کنوانسیون دوازده ماه پس از تاریخی که تصویب آن به وسیله دو عضو از جانب مدیر کل به ثبت رسیده باشد، به اجرا در می آید.

از آن به بعد، این کنوانسیون برای هر عضو دوازده ماه پس از تاریخی که تصویب آن عضو به ثبت رسیده، الزامی بوده و اجرا خواهد شد.

ماده ۹

اعلامیه هایی که مطابق با پاراگراف ۲ ماده ۲۵ اساسنامه سازمان بین المللی کار ارسال می شوند باید به موارد زیر اشاره کنند:

(الف) به سرزمین هایی که عضو مربوطه متعهد می شود مفاد این کنوانسیون باید بدون تغییر در باره آن ها اجرا شود؛

(ب) سرزمین هایی که عضو مربوطه متعهد می شود مفاد این کنوانسیون باید با تغییراتی در باره آن ها اجرا شود، همراه با جزئیات تغییرات مورد بحث؛

(ج) سرزمین هایی که این کنوانسیون در آن ها غیر قابل اجرا است، و در چنین مواردی به دلایل غیر قابل اجرا بودن آن اشاره کند؛

(د) سرزمین هایی که عضو مربوطه تصمیم گیری در باره آن ها را تا بر رسی بیشتر وضعیت آن ها به تاخیر می اندازد.

۲- تعهداتی که در زیر- پاراگراف های (الف) و (ب) پاراگراف یک همین ماده به آن ها اشاره شده بخشی اصلی و تفکیک ناپذیر از این مصوبه تلقی شده و از قدرت برابر آن برخوردار است.

۳- هر عضو می تواند در هر زمانی با اعلامیه ای دیگر تمام یا بخش هایی از شرایط قید شده در اعلامیه اولیه خود را به موجب زیر- پاراگراف های (ب)، (ج) یا (د) پاراگراف یک همین ماده لغو کند.

هر عضو می تواند هر زمان که این کنوانسیون مطابق با مفاد ماده ۱۱ مشمول اصلاح است، با اعلامیه ای خطاب به مدیر کل شرایط هر اعلامیه قبلی را از هر جهت دیگر تغییر دهد و موقعیت کنونی را در قبال چنین سرزمین هایی، به گونه ای که ممکن است تعیین کند، بیان نماید.

ماده ۱۰

اعلامیه هایی که مطابق با پاراگراف های ۴ و ۵ ماده ۲۵ اساسنامه سازمان بین المللی کار برای مدیر کل اداره بین المللی کار ارسال می شوند باید به این موضوع که مفاد این کنوانسیون بدون تغییر یا مشروط به تغییراتی در

سرزمین های مربوطه اجرا خواهند شد ، اشاره کنند . هنگامی که در اعلامیه اشاره شده باشد مفاد این کنوانسیون مشروط به تغییراتی اجرا خواهد شد ، باید جزییات تغییرات مورد نظر اعلام شود.

عضو فوق ، اعضا یا نهاد بین المللی مربوطه می تواند هر زمانی با اعلامیه ای دیگر از بخشی یا تمامی حق بازگشت به هر تغییر اشاره شده در هر اعلامیه قبلی چشم پوشی کند.

عضو فوق ، اعضا یا نهاد بین المللی مربوطه می توانند ، در هر زمانی که در آن این کنوانسیون مطابق با مفاد ماده ۱۱ در معرض الغا قراردارد با اعلامیه ای برای مدیر کل شرایط هر اعلامیه قبلی را تغییر داده و وضعیت کنونی را از حیث اجرای این کنوانسیون اعلام کنند.

ماده ۱۱

عضوی که این کنوانسیون را تصویب کرده می تواند پس از گذشت ۱۰ سال از تاریخی که کنوانسیون برای نخستین بار به اجرا در می آید ، با اعلام کتبی به مدیر کل اداره بین المللی کار برای ثبت ، آن را لغو کند. این گونه لغو کردن تا قبل از یک سال پس از تاریخ ثبت آن قانونی نخواهد شد.

هر عضو که این کنوانسیون را تصویب کرده و در طول اولین سال پس از گذشتن دوره ۱۰ ساله ذکر شده در پاراگراف قبلی حق لغو را که در این ماده پیش بینی شده ، اعمال نکند، می تواند در پایان هر دوره ۱۰ ساله دیگر پس از آن بر اساس شرایط پیش بینی شده در این ماده اعلام انصراف کند.

ماده ۱۲

مدیر کل اداره بین المللی کار باید ثبت همه مصوبه ها ، اعلامیه ها و موارد لغو شده را که به وسیله اعضای سازمان برای وی ارسال شده به کلیه اعضای سازمان بین المللی کار اطلاع دهد.

مدیر کل هنگامی که ثبت دومین مورد تصویب شده را که برای وی ارسال شده به اعضا سازمان اطلاع می دهد ، باید توجه اعضا را به تاریخی که این کنوانسیون به اجرا در خواهد آمد جلب کند.

ماده ۱۳-

مدیر کل اداره بین المللی کار باید مطابق ماده ۱۰۲ منشور ملل متحد مشخصات کامل همه مصوبه ها ، اعلامیه ها و موارد فسخ را که به وسیله او مطابق مفاد ماده های قبلی به ثبت رسیده برای ثبت نزد دبیر کل سازمان ملل متحد ارسال دارد.

ماده ۱۴

در پایان هر دوره ۱۰ ساله پس از رسمیت یافتن این کنوانسیون ، هیات مدیره اداره بین المللی کار باید گزارشی در باره کار این کنوانسیون به کنفرانس عمومی تقدیم کند و در آن ضرورت قرار دادن موضوع تجدید نظر در کل یا بخشی از آن را در دستور کار کنفرانس ، بررسی کند.

ماده ۱۵

اگر کنفرانس با تجدید نظر در کل یا بخشی از این کنوانسیون ، کنوانسیون جدیدی را تصویب کند ، موارد زیر حاکم خواهد بود ، مگر این که کنوانسیون جدید موارد دیگری را پیش بینی کند:

(الف) تصویب کنوانسیون تجدید نظر شده جدید از سوی یک عضو پس از قانونی شدن آن ، قانونا شامل فسخ آنی و کامل این کنوانسیون ، بدون توجه به مفاد ماده ۱۱ فوق، خواهد بود.

(ب) از تاریخ رسمیت یافتن کنوانسیون تجدید نظر شده جدید ، این کنوانسیون دیگر برای تصویب اعضا بسته خواهد شد.

۲- این کنوانسیون در هر حال در شکل و محتوای کنونی خود برای اعضای که آن را تصویب کرده اما کنوانسیون تجدید نظر شده را تصویب نکرده اند، به قوت خود باقی خواهد بود.

ماده ۱۶

نسخه های انگلیسی و فرانسوی متن این کنوانسیون دارای اعتبار یکسان هستند. آنچه گفته شد متن معتبر این کنوانسیون است که در سی و دومین اجلاس کنفرانس عمومی سازمان بین المللی کار که در ژنو برگزار شد و در دومین روز ژوئیه ۱۹۴۹ پایان یافت، تصویب شد.

ما در هجدهمین روز اوت ۱۹۴۹ با ایمان متن این کنوانسیون را امضا کرده ایم .